«δεν βλέπετε ότι αγρίωσαν τα παιδιά μας και εγίνανε ωσάν θηρία»;

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

«*Δεν βλέπετε ότι αγρίωσε το Γένος μας από την αμάθειαν και εγίναμεν ωσάν θηρία;*»
άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός

Παραφράζοντας κάπως την φράση του Πατροκοσμά θα λέγαμε σήμερα «δεν βλέπετε ότι αγρίωσαν τα παιδιά μας και εγίνανε ωσάν θηρία»;

Συνέβη το κακό με τον σπουδαστή από την Κρήτη και, κατά τα ειωθότα, έπεσε η νεοελληνική κοινωνία από τα σύννεφα, σύμφωνα με την κοινότυπη, τηλεοπτική φρασεολογία.

«Μυρίστηκαν αίμα» οι τηλε-ύαινες και συντηρούν το γεγονός, μέχρι να αντιληφθούν οι διαφημιστές ότι ξεθυμαίνει η τηλεθέαση ή να επισκιαστεί από άλλο αιματηρό συμβάν, όπως και συνέβη με το τραγικό αεροπλάνο.

Κανείς, όμως δεν μπαίνει στον κόπο να ερμηνεύσει τα αίτια. Γιατί αγρίεψαν τα παιδιά μας; Τι είναι αυτό που οδηγεί τους νέους να φέρονται βίαια, χωρίς αγκυλώσεις εσωτερικές, ανενδοίαστα πριν, δίχως τύψεις μετά;

Κι ένα ακόμη ερώτημα, επιρρωστικό των προηγουμένων: πού εντοπίζεται το λάθος ή καλύτερα το έγκλημα: στην ανατροφή των παιδιών στην οικογένεια ή στην παρεχόμενη στο σχολείο εκπαίδευση; Για την πολιτεία δεν ομιλώ. Τους πολιτικούς, ως γνωστόν, πλην των τιμητικών εξαιρέσεων, τις τελευταίες δεκαετίες, το ζήτημα που τους απασχολούσε δεν ήταν πλέον αν πρέπει να εξαπατήσει κανείς ή να καταχραστεί –τέτοια διλήμματα τις μπαζωμένες συνειδήσεις δεν τις ενοχλούν- αλλά

πώς να το κάνουν επιτυχώς.

«Τις πταίει», λοιπόν, και έγιναν οι πολιτείες μας λημέρι της βίας και καταντήσαμε «των Ευρωπαίων περίγελα και των αρχαίων παλιάτσοι» για να θυμηθούμε και τον Παλαμά; (Αμαύρωσαν κυριολεκτικά το πρόσωπο του αγάλματος του εθνικού ποιητή οι… κουκουλοφλώροι. Κάποτε, κάποιοι άλλοι νέοι, έσπευδαν στον ποιητή προς παρηγορίαν και παραμυθίαν και εκείνος τους συμβούλευε «μεθύστε με τ' αθάνατο κρασί του Εικοσιένα». Και έκρυβαν βαθιά στην ψυχή τους την εθνική προτροπή του πολιού γέροντα και νικούσαν ψηλά στις αετοράχες της Πίνδου). Ξαναγράφω: «τις πταίει;»

Πρώτον: «Πάρε τις λέξεις μου και δώσ' μου το χέρι σου», γράφει χαριτωμένα ο ποιητικός λόγος. «Οι νέοι κάνουν διάλογο, επικοινωνούν, αλλά με λόγια του αέρα. Τους δώσαμε τον λόγο, χωρίς να τους δώσουμε τις λέξεις», έλεγε σοφός καθηγητής. Όταν δεν συνομιλείς, δεν συν-ζητάς, τότε αναλαμβάνουν τα χέρια ή οι ύβρεις να λύσουν τις διαφορές. Καταφεύγουν οι νέοι- και όχι μόνο- σε πράξεις βίας, οι οποίες θα μπορούσαν να αποφευχθούν μόνο με τον λόγο. Υπάρχουν πολλοί λόγοι για την γλωσσική αποπτώχευση, η οποία επιτείνει τον σχολικό εκφοβισμό. (bulling).

Έχουμε αναφερθεί πολλές φορές στα επικίνδυνα βιβλία Γλώσσας, όλων των βαθμίδων της Εκπαίδευσης, τα οποία συντελούν με το περιεχόμενό τους, στην περιρρέουσα αμάθεια. Υπάρχουν όμως, και κείμενα που απροκάλυπτα «διδάσκουν» την βία. Στο βιβλίο Γλώσσας της Ε' Δημοτικού, γ' τεύχος συναντούμε κείμενο με τίτλο «Και τα παιδιά αθλούνται» (σελ. 67) όπου διαβάζουμε:

«…Στην ομάδα του Γκοφρουά τα πράγματα ήταν πιο εύκολα, γιατί ο Εντ μοίρασε ένα σωρό γροθιές στις μύτες και οι παίκτες πήρανε τις θέσεις τους χωρίς πολλές διαμαρτυρίες…. Είναι βλέπετε πολύ δυνατά τα χτυπήματα του Έντ…

Ο Γκοφρουά όμως είπε: "Δεν είστε εντάξει μας έχει στραβώσει ο ήλιος…". Εγώ του απάντησα πώς αν τον ενοχλούσε ο ήλιος, δεν είχε παρά να κλείσει τα μάτια… Πιαστήκαμε στο ξύλο… Ε, παιδιά! φώναξε ο Αλσέρτ απ' το τέρμα του. Αλλά κανείς δεν του έδωσε σημασία. Εγώ συνέχιζα να παίζω ξύλο με τον Γκοφρουά, του είχα σκίσει το φανελάκι του, που ήταν ολοκαίνουργιο κι είχε κόκκινο χρώμα… αυτός μου έδινε κλοτσιές στο καλάμι… Ο Ρούφους κυνηγούσε τον Ανιάν… Ο Έντ άρχισε να μοιράζει γροθιές στις μύτες που βρίσκονταν πιο κοντά του, δηλαδή στους συμπαίκτες του. Όλοι φωνάζανε, τρέχανε. Διασκεδάζαμε πολύ, ήταν απίθανο!…».

Αυτά σε 10χρονα παιδιά. Οι μπουνιές και οι κλοτσιές είναι απίθανο, πολύ διασκεδαστικό πράγμα! Το μήνυμα σαφές: προχωρήστε έτσι και στην ζωή σας, η βία είναι εκτονωτική διασκέδαση. Homo homini lupus (Ο άνθρωπος για τον άνθρωπο, λύκος). Και βέβαια ο χώρος όπου τα παιδιά πραγματώνουν τις «παιδαγωγικότατες» αυτές συμβουλές είναι το γήπεδο.

Δεύτερον: Η καταστρεπτική επίδραση της εικόνας, της τηλεόρασης, του διαδικτύου, μάστιγες της εποχής μας. Γι' αυτήν την επιβλαβή έκθεση ευθύνονται κυρίως οι γονείς, που πολλές φορές κληροδοτούν την προσωπική τους εξάρτηση και στα παιδιά. Η τωρινή τηλεόραση-μείγμα λάσπης, σπέρματος και αίματος- κονιορτοποιεί προσωπικότητες και εξαθλιώνει ψυχικά μικρούς και μεγάλους.

Αλλά εδώ απαιτείται μια μικρή αναδρομή και εξήγηση. Είναι γνωστό ότι όταν άνοιξαν οι πρώτοι κινηματογράφοι για το κοινό στις ΗΠΑ, από τις πρώτες σκηνές που προβλήθηκαν ήταν η διαδρομή ενός τραίνου. Η λήψη της σκηνής έγινε από κάμερα που βρισκόταν πάνω στις γραμμές του τραίνου και μπροστά από την αμαξοστοιχία, που εκινείτο προς την κάμερα. Η αντίδραση του κοινού ήταν αναμενόμενη: προσπάθησε να γλιτώσει από το τραίνο τρέχοντας πανικόβλητο προς τις εξόδους. Από τότε πέρασαν 120 χρόνια και σ' αυτό το διάστημα ο θεατής έμαθε να αποστασιοποιείται από το οπτικό θέαμα, να παρακολουθεί απαθής τις αναθυμιάσεις.

Τι σημαίνει όμως για τον ανθρώπινο ψυχισμό αυτή η αποστασιοποίηση; Θεάματα όλων των ειδών παρελαύνουν μπροστά μας. Φόνοι, εγκλήματα ειδεχθή (περίπου 10.000 φόνους ετησίως παρακολουθεί ένα μέσο αμερικανάκι. «Αν θέλεις να δεις την Ελλάδα του μέλλοντος επισκέψου την σημερινή Αμερική» λέει ένα ευφυές ρητό), αδικίες, μαγείες, πράξεις που η ηθική και η συνείδηση αποστρέφονται. Στην πραγματική όμως, ζωή, ένας ηθικός άνθρωπος, όταν βλέπει το κακό, επιζητεί την θεραπεία του. Με την μεσολάβηση της οθόνης αυτό ακυρώνεται. Ούτε να ταΐσεις ένα παιδί, που πεθαίνει της πείνας, μπορείς ούτε να βοηθήσεις έναν αθώο. Τα μικρά παιδιά, βέβαια, διασκεδάζουν «σκοτώνοντας» αντιπάλους στα ηλεκτρονικά τους παιχνίδια και εισπνέουν αποσβολωμένα παντοειδείς ακαθαρσίες (φόνοι, μαγείες, καρυκευμένες πορνογραφίες και λοιπές διαστροφές). Μοιραία, λοιπόν, το αποτέλεσμα είναι η σκλήρυνση του ανθρώπου μπροστά στην οθόνη, η αποκοίμιση των ηθικών του ανακλαστικών. Η δε παρακολούθηση του κοπροθεάματος συνυφαίνεται με έναν αναπαυτικό καναπέ και μιαν άνετη καθιστική στάση. Το υπονοούμενο είναι σαφές: το θέμα είναι πλαστό και ψυχαγωγικό και παρακολουθήστε το χωρίς άγχος. Γι' αυτό ο ωχαδερφισμός, η αδιαφορία για τον πλησίον. Γι' αυτό και τα αθώα θύματα αυτής της φρίκης, τα παιδιά, εθισμένα στην τηλεοπτική βία, την μιμούνται, διασκεδάζουν με μπουνιές και κλοτσιές. Τα όρια μεταξύ εικόνας και ζωής τούς είναι δυσδιάκριτα.

Τρίτον: Τα παιδιά δεν παίζουν κι αυτό «ανεπαισθήτως» τα εξοργίζει. Παραπέμπω όμως σ' ένα θαυμάσιο κείμενο του δασκάλου μας Σ. Καργάκου, από άρθρο του στις 24-1-2014 στην «ΕΣΤΙΑ». «Ο φιλόσοφος Αναξαγόρας ο Κλαζομένιος, ο δάσκαλος του Περικλή, ο καλούμενος από τους συγχρόνους του "Νους", διότι έθετε τον νουν άξονα των πάντων, διωγμένος από την Αθήνα, κατέφυγε στη Λάμψακο, αποικία των Φωκαέων στον Ελλήσποντο. Οι "εν τέλει" της πόλεως, δηλαδή οι άρχοντες της Λαμψάκου το θεώρησαν μεγάλη τιμή που ένας τέτοιος σοφός πήρε την απόφαση να περάσει τα στερνά του βίου του στη δική τους γη. Κι έκαναν το παν για να τον ευχαριστήσουν. Τον ερώτησαν κάποτε ποια θα ήταν η πιο μεγάλη -ίσως η τελευταία του- επιθυμία που θα ήθελε να ικανοποιήσουν. Και ο φιλόσοφος τους αποκρίθηκε: "Τους παίδας εν ω αν αποθάνω μηνί κατ' έτος παίζειν συγχωρείν" (= Ν' αφήνετε τα παιδιά να παίζουν κάθε χρόνο το μήνα που θα πεθάνω). Οι Λαμψακινοί τήρησαν την υπόσχεσή τους επί αιώνες. Όπως διαβάζουμε σε κείμενο του 3ου μ.Χ., δηλαδή σε κείμενο που γράφτηκε 600 και πλέον χρόνια μετά το θάνατο του Αναξαγόρα, "εφυλάττετο το έθος και νυν". Διότι είχαν κατανοήσει πως όταν το παιδί δεν παίξει, δεν "παιδιαρίσει", θα αρχίσει να παιδιαρίζει, όταν θα πρέπει ν' αρχίσει το ωρίμασμά του…». Και αυτό είναι πολύ επικίνδυνο…

31-03-2015

Πηγή: www.antibaro.gr/